

JEN BESSER
SHANA FESTE

Suomentanut Outi Järvinen

Rakastunut
Diana

WSOY

JEN BESSER & SHANA FESTE

Rakastunut Diana

Suomentanut Outi Järvinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Katkelman Elizabeth Bishopin runosta »Matkakysymyksiä»
suomentanut Helena Sinervo.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Diana in Love

Copyright © 2025 by Jennifer Besser and Quiet Girl Productions
Published by agreement with The Gernert Company, New York and Licht &
Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Outi Järvinen ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-47085-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Carinille ja Tonille

Ajattele pitkää kotimatkaa.
Olisiko ollut parempi jäädä kotiin haaveilemaan
tästä paikasta?

- ELIZABETH BISHOP

Prologi

Pidän hänestä välittömästi. Pitkä, vaalea nainen, samettinen ääni. Hymyillen hän kertoo olevansa Brigitte. Pidän jopa keksitystä nimestä ja toistelen sitä aina kun mahdollista: *Istu alas, Brigitte. Haluaisitko jotain juotavaa, Brigitte?*

Hän asettuu eteeni istumaan, ja minä laitan nauhoituksen päälle.

»Fantasiani sijoittuu Pariisiin», hän sanoo.

Hymyilen. Sinne sijoittuvat monen muunkin ihmisen fantasiat. »Kerro kaikki.»

Hän ojentaa jalat eteensä ja ristii nilkat. Puhuessaan hän leikittelee rannekoruillaan, joissa on kirkkaita, kimmentäviä helmiä. »Vartuin keskellä ei mitään, pienessä kaupungissa, jonka asukasluku laski sellaista vauhtia, että jossain vaiheessa siitä vain lakattiin kokonaan puhumasta. Kaupungissa, jonka kohdalla ohikulkija ajattelee: Asuuko tuolla oikeasti ketään? Kaipasin sieltä pois, mieluiten Pariisiin tai minne tahansa Ranskaan. Kaksitoistavuotiaasta saakka haaveilin, että pääsisin sinne häämatkalle, silloin

näin erään Pariisiin sijoittuvan Audrey Hepburn -elokuvan. Kun katselin filmiä isoäidin luona Seguinissa, isoäiti suihkutti molempien päälle ranskalaista hajuvettä, jotta meidän oli helpompi kuvitella itsemme elokuvan maailmaan. Myöhemmin laitoin opiskelijakämppäni seinälle julisteen Pariisista. Kämppikset ripustelivat joka puolelle bändien tai elokuvatahtien kuvia, mutta minun unelmisani oli ainoastaan Champs-Élysées. Minua kiehtoivat kaupungin valot sateisessa maisemassa, tuntui että Pariisin on pakko olla kohtaloni. Joka ilta nukkumaan mennessä mietin, tuntuuko ranskalainen sade erilaiselta kuin teksasilainen.

Sitten menin naimisiin ja päädyin häämatkalle Texas Typhooniin laskemaan vesiliukumäkeä, en todellakaan päässyt Ranskaan, ja siitä tiesin tehneeni pahan virheen. Tai oikeastaan tiesin sen jo aikaisemmin. En osaa selittää, miksi valitsin puolisokseni niin mauttoman henkilön. Jopa hänen nimensä aiheutti minussa hiljaista kauhua, sillä tulisin olemaan rouva Smith, yksi miljoonista. Mutta me olimme nuoria, hän pelasi jalkapalloa ja piti minusta, joten ajattelin että minunkin kuuluu pitää hänestä. Meillä oli viehättävät häät. Äiti laittoi hiukseni, niin kuin oli laittanut omansa silloin kun oli vielä ollut cheerleader. Vieraina oli mieheni sukulaisia ja heidän ystäviään, joista en ollut tavannut puoliakaan, ja ensi hetkestä saakka tunsin olevani suurennuslasin alla. Ei sille ole mitään muuta ilmausta. Kävelin kohti alttaria päässäni siro siniharmaa huntu, koska pitihän minulla olla jotakin sinistä. En halunnut röyhelöitä vaikka ne olisivat kuuluneet kuvaan – huntu oli minun versionni pariisilaisesta eleganssista, ja se sai takuulla isoäidin hymyilemään pilven reunalla.

Kun kohtasin mieheni alttarilla, hän tuijotti minua naama velttona kuin taikinamöykky. Kun hän kumartui lähemmäs, odotin että hän sanoisi minua kauniiksi, mutta kaikkien niiden vieraiden edessä hän sen sijaan kuiskasi: ”Tuon sitten päätit laittaa.” Kun katselin tuntemattomien kasvojen merta, nöyryytys pyyhkäisi ylitseni kuin aalto ja kiskoi minua kohti syvyyksiä. Jopa hääkuvista tuli täysin vääränlaisia, sillä mieheni väänsi minut omituisiin, epämukaviin asentoihin. Sama meno jatkui sängyssä. Koko homma keskittyi siihen, että saimme hänen kalunsa seisomaan tarpeeksi pitkään, ja yleensä se onnistui vain, jos pysyin täysin liikkumatta tai sanoin inhottavia asioita, joista tuli minulle arvoton olo. Koko kaupunki järkyttyi, kun mieheni tapasi viikonloppureissulla Port Aransasissa nuoren mallin ja karkasi hänen kanssaan. Minä taas olin suoraan sanottuna helpottunut. Todella. Halusin nähdä ja maistaa ja kokea, enkä ikinä enää aikonut tyytyä mihinkään ankeaan tai mauttomaan.

Fantasiani alkaa siitä, että otan ranskalaisen kirjeystävän, sillä sellaista tapahtuu isoäidin vanhoissa elokuvissa. Minä ja se mies – me kirjoitamme sivutolkulla itsestämme, elämästämme, asuinpaikastamme, unelmistamme. Vähitellen alamme kertoa toisillemme, mikä meitä kiihottaa, ja minä sujautan kirjekuoreen myös alastonkuviani. Viidennessä kirjeessä löydämme yhteisen sävelen. Hän kertoo, että BDSM kiehtoo häntä kommunikaation vuoksi. Hänen avioliittonsa on vastikään ajautunut karille siksi, että keskusteluyhteys katkesi. He eivät pystyneet enää puhumaan toisilleen. ’Jos haluaa BDSM:ää, on pakko sanoa ääneen, mitä haluaa ja milloin, täytyy asettaa rajat ja kertoa, mitä ehdottomasti ei tahdo. Jos tähän ei pysty, ei voi myöskään

kuulua yhteisöön.’ Seuraavassa kirjeessä on mukana meno-
paluulippu Pariisiin, eikä hän halua vastineeksi muuta kuin
vähän kuria. Minulta.

Jo aamulla kun kiiruhdan lentokentälle, tuntuu kuin
pääsisin lomalle koko elämästäni. Lento on pitkä, joten
ehdin koneessa opetella olemaan toinen ihminen. Tar-
kastaessaan passiani lentokenttävirtilijä hymyilee, niin
kuin tietäisi mihin olen matkalla ja mitä olen luvannut
tehdä. Pariisissa sataa. Se sopii hyvin, sillä olen jo val-
miiksi märkä.

Hotellihuoneessa vilkuilen malttamattomana art deco-
kelloa, joka on täsmälleen samanlainen kuin Audrey Hep-
burnilla – hän ei tosin elokuvassa ollut menossa alistamaan
ventovierasta miestä.

Auto saapuu tismalleen ajallaan, ja kyydissä on kirje-
ystäväni. Hän on vielä komeampi kuin kuvissa, täydelli-
nen yhdistelmä Bondia ja Bond-pahista. Hyvä että Parii-
sissa on niin kylmä, sillä tunnen miten nännit painuvat
kovina vasten vihreää satiinialusasia, jonka hän oli lähet-
tänyt edeltä hotellille odottamaan minua. En ole koskaan
käyttänyt niin korkeita kenkiä, ja kun nousemme autosta
klubin edessä, olen kompastua nupukivikadulla. Hiuksil-
lani on kaikkein tärkein esine, se jota kuljetin sylissäni
koko lentomatkan ajan.

’Haluatteko, että kannan teitä lopun matkaa, Mistress?’
’Saat kantaa.’

Hän kaapaisee minut käsivarsilleen, ja painan pääni
hänen rintaansa vasten.

Kun olemme päässeet samettiköyden toiselle puolelle,
hän kantaa minut sinisiä portaita alas – astuu alemmas ja
alemmas pidellen minua sylissään. Kestää hetken, ennen

kuin silmäni tottuvat hämärään, mutta kaiken aikaa haistat suitsukkeiden ja ruusuöljyn päihdyttävän tuoksun. Mitä alemmas laskeudumme, sitä kevyemmäksi tunnen itseni.

Kun hän viimein laskee minut alas, tunnen olevani syvällä yökerhon uumenissa. Makaan selälläni ylellisellä divaanilla ja näen oman kuvajaiseni peilikatosta. Näytän kauniilta, kauniimmalta kuin koskaan.

Hän lähestyy minua käsiensä ja polviensa varassa, anellen, palvoen, ja ojentaa minulle mustan nahkasalkun. Se naksahuttaa auki. Kaikista tarjolla olevista instrumenteista valitsen helmikoristellun kaulapannan ja kiedon sen hänen jyrkän kaulansa ympärille. Tuntuu kiihottavalta sovittaa se koristamaan hänen maskuliinisia raamejaan.

'Miten kaunis pieni lutka sinä oletkaan', sanon hänelle.
'Kiitos, Mistress.'

Hän kumartuu niin lähelle, että kasvot ovat vain muutamain senttien päässä omistani, ja minä kiinnitän hänen pantaansa pitkän, raskaan kettingin. Hän huohottaa jo nyt, nelikymppinen mies joka tuijottaa minua toiveikkailla koiranpennun silmillään. 'Sinun täytyy totella minua', sanon, ja hän vastaa: 'Teen mitä tahansa.' Aluksi hän piti ohjat omissa käsissään, mutta nyt hän ojentaa ne minulle kuin viestikapulan.

Hänen kalunsa se varsinainen kapula on, se sojottaa kivi-kovana kohti kattoa. Kun silmäni tottuvat hämärään, huomaan etten ole hänen ainoa ihailijansa. Ympärillemme on kerääntynyt kokonainen pieni joukko. Rikkaita ja kauniita hahmoja maskit kasvoillaan.

'Olette valtavan kiihottava', mies sanoo minulle.

Ihmiset alkavat kosketella itseään, sillä heille on selvää että he ovat seuraamassa näytöstä. Naiset levittävät

jalkansa ja työntelevät sormia sisäänsä. Miehet hivelevät raukein silmin kaluaan entistäkin kovemmaksi.

'Miellytänkö teitä?'

Mietin kysymystä. Miellyttääkö hän? Pidänkö tästä? Tutkiskelen kehoani ja katselen ympärillä seisovia ventovieraita, jotka tuijottavat takaisin. Olen paisunut, sykin himosta. Kyllä. Kiskon kaunista pientä lutkaani hiuksista. 'Miellytänkö?' hän kysyy uudelleen.

'Käske heidän riisua naamiot.'

'Mutta he haluavat pysyä kasvottomina.'

'Käske.' Ääneni on karkea.

Mies kääntyy puhumaan ihmisille. He katsovat toisiaan ja riisuvat sitten naamionsa. Hyvä. Nyt näen kasvot, en pelkästään käsiä joilla he hyväilevät itseään, enkä joudu enää kiihtyneestä hengityksestä päättelemään, miten paljon he pitävät näkemästään.

Katselen peilikuvaani katossa. Jostain kaukaa kadulta kuuluu sateen ropinaa.

'Sano, että olen erilainen.'

'Olette erilainen', mies tottelee heti.

'Sano, että olen erityinen.'

'Olette niin hemmetin erityinen', hän sanoo, ryömii nöyränä jalkojeni väliin ja levittää reiteni. Hän etsii kasvoiltani suostumusta, ja minä nyökkään niin kuin kultinjohtaja kuuliaiselle seuraajalle.

'Voin maistaa, miten erityinen olette.'

Katselijat hierovat kiivaammin kulliaan.

Silloin läimäytän häntä poskelle.

'Saanko tyydyttää teidät, Mistress?'

'Et ole ansainnut sitä.'

'Minä pyydän!'

Vedän hihnasta, kunnes hänen kasvonsa painuvat kaulalleni, ja kuiskaan: 'Sano, ettei minun tarvitse ikinä palata siihen kaupunkiin.'

'Teidän ei ikinä tarvitse palata siihen kaupunkiin.'

'Tee se nyt!' määrään, ja hän työntää kalunsa sisääni.

Liikumme kiivaasti siitä ilosta, että kehomme saavat viimein yhtyä. Liikumme nälkäisesti, ja hän alkaa kokeilla erilaisia rytmejä, kunnes en enää aisti muuta kuin yhteisen liikkeemme. Kiskon hihnasta, jotta hän työntyisi rajummin ja syvemmälle.

'Helvettiin se kaupunki', hän sanoo, ja yleisöimme osoittaa suosiotaan hurraten ja taputtaen käsiään. Olen tulossa rajalle, jota en koskaan aikaisemmin ole ylittänyt kenenkään miehen kanssa.

'Pitääkö minun palata sinne?' kuulen kysyväni.

'Ei ikinä!' Hän lähestulkoon huutaa ja nai minua niin tarmokkaasti, että hänen kuvansa sumenee peilissä. 'Olette vapaa!'

Tulen niin rajusti että näen tähtiä, melkein kuin Champs-Élysées-julisteessa.

Hihna putoaa kädestäni, jäsenet valahtavat.

Annan kehoni täristä orgasmin jälkimainingeissa, ja hän kohottaa varovasti siniharmaata huntuani jotta näen onnesta hehkuvat kasvoni kattopeilissä.

Kuiskaan hänen korvaansa pyynnön, ja hän toistaa hymyillen sanani juuri niin kuin olen käsenyt: 'Mistress, rakastatteko minua?'

'En rakasta', vastaan. 'En ole koskaan rakastanut.'

Ensimmäinen osa

—

Dallas, Texas

—

Luku 1

L'Wren pysäyttää auton Hunt Galleryn eteen, ja me tarkastelemme tyylikästä jonoa. »Kuka se tyyppi siis onkaan?»

Hyvin pukeutuneet juhlijat ovat levittäytyneet jalkakäytävälle saakka. He eivät vastaa lainkaan kuvitelmaani – ehkä he eivät ole suorastaan törkeän rikkaita mutta ainakin erittäin mukavasti toimeentulevia hieman vanhempia ihmisiä. »Kiitos että tulit mukaan.»

»Tietenkin mä tulen, jos paras ystävä pyytää. Mutta ihan tosissaan, kuka tämä tyyppi olikaan?»

»Yksi vanha tuttu New Mexicosta», vastaan. »Se ei ollut näin kuuluisa silloin, kun me tunnettiin.»

Katson vielä kerran kuvaani takapeilistä ja korjailen huulipunaa, sillä syke tahtoo kiihtyä kun ajattelen tapaavani taas Jasperin. Nyt täytyy käyttäytyä viileän tyylikkäästi. Hengitän sisään: *Tämä oli loistava ajatus*. Hengitän ulos: *Tämä oli kamala ajatus*.

Jasper on ensirakkauteni, jota en ole tavannut melkein viiteentoista vuoteen. Ollessaan viime viikolla kaupungissa hän järjesti meille tapaamisen, ja sen jälkeen olen ollut aivan pistoksissani. Ensinnäkään en ollut mitenkään varautunut näkemään häntä. Kuvittelin että tapaaminen liittyisi jotenkin työasioihin, sillä ystäväni Alicia sanoi sopineensa minulle tavallaan työaiheiset sokkotreffit. Kun kohotin katseeni ja edessäni seisoikin Jasper, minulta salpautui henki.

Hän oli pitempi kuin muistinkaan, myös sääret olivat pitemmät ja hartiat leveämmät. Kun hän istui minua vastapäätä, pöytä ja kaikki pöydällä olevat esineet tuntuivat kutistuvan. Aivot raksuttaen yritin keksiä, miksi hän istui siinä edessäni – mutta ainoa järjellinen ajatus oli muisto yli kymmenen vuoden takaa: makasimme kahdestaan vuoteella, ja Jasper kysyi, mitä pidin iltapäivän valosta, joka lankesi alastomille vartaloillemme.

»Hei, Diana.» Jasperin hymy oli lämmin ja verkkainen. »Kiitos että tulit tapaamiseen.» Hän nosti kyynärpäät pöydälle ja nojasi leuan nyrkkeihinsä. »Ajateltiin Alician kanssa, että tämä voisi olla hauska yllätys. Ja niin mä tosiaan luulin, kunnes seisoin äsken ikkunan takana ja näin sut täällä istumassa.»

Korviani kuumottaa pelkästään siitä ajatuksesta, että hän on seissyt kadulla katselemassa minua. Kunpa olisin aamulla harjannut hiukset enkä olisi tyytynyt sotkuiseen nutturaan. Kunpa ylläni olisi jotain vähän seksikkäämpää kuin Oliverin vanha sininen t-paita.

»Jaa.» Hymyilin. En voinut muuta kuin nauraa. Siinä hän siis oli: syvän ruskeat silmät, tumma tukka, punaiset huulet. »Onpa tosiaan yllätys.»

Olin vuosien varrella kuvitellut hänet mielessäni monen monta kertaa, mutta en koskaan ollut etsinyt häntä netistä. Kun hän nyt istui edessäni, tajusin miten latteita kaikki mielikuvani olivat olleet – olin jättänyt pois kaikki tutut puolet enkä enää aivan täsmälleen muistanut, miten kiehtovalta tuntuikaan olla lähellä tuota kehoa, joka pidättelee niin valtavaa energiaa aivan ihonsa alla. *Kuumien taidelupaus*. Nuo leikkisät silmät. Sileä iho, rennon komea olemus.

Hän nojautui taaksepäin tuolillaan ja risti kädet pään taakse, ja selvästi karisma oli täysin ennallaan. »Yritin soittaa sulle. Kun palasin siltä ensimmäiseltä Lontoon-reissulta. Mutta numero ei ollut enää käytössä.»

Siitä oli niin kauan aikaa, että istuessani nyt häntä vastapäätä en aivan rehellisesti muistanut, olinko vaihtanut numeroa tarkoituksella – särkyneen sydämen vuoksi – kun muutin Santa Festä Dallasiin. Yhtä hyvin saatoin vain olla niin nuori ja köyhä, etten pystynyt maksamaan laskua, ja pärjäilin jonkin aikaa kokonaan ilman puhelinta.

»Niinpä mä ajattelin, että olit siirtynyt eteenpäin», Jasper sanoi.

Huomasin, että hänet huomattiin. Muista pöydistä luotiin häneen pitkiä katseita. Hän on niin hyvän näköinen, että se on melkein huvittavaa. Surullisen huvittavaa, kuten hän mielellään muistuttaa alakuloisin katsein. »Siitä on miljoona vuotta.»

»Neljätoista. Tai ehkä viisitoista», hän sanoi.

Minä en halunnut muistella menneitä. Olin niin innoissani siitä, että olimme yhdessä jälleen. Tässä ja nyt. »Miten kauan aiot viipyä Dallasissa?»

»Ehkä viikon. En ole vielä varma.» Hän kohotti katseensa käsistään ja katsoi minua suoraan silmiin. Sykkeeni kiihtyi. »Täällä on mukavaa.»

Mieleeni tulee yksi kylmä yö, jonka vietimme teltassa jossain Texasin länsiosissa. Satoi kaatamalla, emmekä nukuneet lainkaan. Kun viimein nousimme aamuun tokkuraisina ja kylmissämme, olin varma että hän olisi valmis pakkaamaan kamat ja häipymään. Mutta hän vain katsoi minua hymyillen siinä kylmässä, vuotavassa teltassa. »Ollaanko vielä yksi yö?» Hän sai aina kamalatkin ideat kuulostamaan hyvältä. Ja nyt hänellä oli silmissään täsmälleen sama ilme.

Siinä me istuimme ja katselimme toisiamme pöydän yli varmasti monta minuuttia – poskiani poltteli, jalkojen välissä tuntui tuttua kihelmöintiä. Hehku ei ollut sammutunut väliltämme edes kaikkien näiden vuosien jälkeen.

»Kun kysyin Alicialta, mitä sä olet viime vuosina tehnyt, sain linkin sun luomalle sivustolle. Kuule Diana, heti kun näin sun uudet maalaukset ja kuulin sun äänen niillä nauhoilla, tulin järjettömän ylpeäksi –» Hän keskeytti äkkiä nolostuneena. »Siis eihän mulla ole siihen osaa eikä arpaa, mä vain –»

»Aika villiä menoa, vai mitä?» sanoin päästääkseeni hänet pälkähästä. »Seksipositiivista. Vai seksipakkomielteistä? En vielä osaa sanoa, kumpaa.»

»Molempia. Uskomattoman seksikäs sivusto. Kau niita, rajuja maalauksia.» Silloin Jasperin puhelin soi, ja hän lähti ulos vastaamaan. Katselin ikkunasta, miten hän puhui kävellen samalla pientä ympyrää, ja mietin palaisiko hän pian. Tuntui tutulta odotella häntä. Viimein hän tuli takaisin ja kertoi pahoitellen, että hänen olisi mentävä.

»Tuletko avajaisiin? Torstaina. Täällä Dallasissa.»

Sydäntäni vihlausi, kun hän mainitsi torstain, sillä olisin halunnut pitää hänet koko yön. Ja seuraavan. Ja sitä seuraavan. En itsekään tiennyt, miksi. Niinpä lupasin tulla näyttelyn avajaisiin, ja samalla sanoin itselleni: *Tämä ei ole yhtään järkevää juuri nyt. Paska ajoitus. Jasper rikkoi sydämesi, jos satut muistamaan.*

Niin tapaamisemme päättyi, kun olimme vielä todenneet, että mahtavaa olla taas yhteydessä. Olimme molemmat hyvin kohteliaita, niin kuin olisimme mukavilla sanoilla saaneet täytettyä ne ammottavat aukot, joita kaikki ääneen lausumattomat tunteet samaan aikaan kaivoivat. Mitä muka voisi sanoa lähes ventovieraalle ihmiselle, jota aikoinaan rakasti enemmän kuin ketään toista? Halasimme hyvästiksi, ja hänen tuoksunsa sai jalkani notkahtamaan.

Tietenkin mietin koko viikon, menisinkö Jasperin avajaisiin vai en. Millaista olisi tavata hänet nyt, kun en enää yllättyisi hänen näkemisestään? Ja miksi toisaalta en menisi katsomaan hänen teoksiaan? Näyttely oli sentään täällä Dallasissa. Taivuttelin L'Wrenin tulemaan mukaan, mutta en kertonut hänelle etukäteen juuri mitään. Jonossa gallerian edustalla hän on epätavallisen hiljainen.

»Kuules nyt», lausun hyvin painokkaasti. Siristelen silmiäni myöhäisen iltapäivän auringolta, joka paistaa hänen olkansa takaa, ja lisää: »Mikä on?»

»Ei tässä mitään. Ihan totta.» Hän laskee katseensa, tuijottaa hetken sandaaleitaan ja katsoo sitten taas minua silmiin. »Kunhan mietin... Kevin kertoi, ettei Oliver enää tapaile sitä ravintolanaista.»

En ollut juuri jutellut Oliverin kanssa hänen lähtönsä jälkeen, ja vielä vähemmän olin tavannut häntä. Kun hän viimeksi toi Emmyn kotiin, etupenkillä istui joku nainen, joka käyttäytyi kuin uusi naisystävä – hymyili kohteliaasti aurinkolasit silmillään, vilkutti vaisusti suuntaani ja yritti olla niin kuin ei olisikaan. Hänellä oli leveä, valkohampainen hymy, ja lyhyt tukka sopi hänelle niin kivasti, että hänet nähtyään kaikki naiset varmasti miettivät, pitäisikö heidänkin leikata hiukset. Hän olisi hyvin voinut olla vaikka astrofyysikko tai olympiauimari, mutta L'Wren oli kuullut, että he olivat Oliverin kanssa tavanneet ostarin ravintola-alueella, joten uskolliselle ystävälleni hän oli sen jälkeen vain »ravintolanainen».

»Halusin varmistaa, että tiedät tosiasiat», L'Wren jatkaa.
»Siis että Oliver on taas sinkku.»

Tutkailen hänen ilmettään, suupieliä jotka kääntyvät aavistuksen alapäin. Onko se hänestä hyvä vai huono juttu? Ennen kuin saan ratkaistua asian, hän vaihtaa kokonaan puheenaihetta. »Mä olen aina halunnut käydä täällä.» Jono liikahtaa eteenpäin, ja hän työntää hymyillen kätensä käsikynkkääni. »Trishin mies on kuulemma ostanut täältä yhden Seokin yli sadalla tonnilla. Tämä sun mysteerimies on ilmeisesti aika tunnettu taiteilija.»

»Ei se ole mitenkään mun.»

»No voisiko se sitten olla mun?» Gallerian ikkunassa on Jasperin kuva toivottamassa vieraat tervetulleeksi. Hän näyttää täsmälleen samalta kuin kahvilassa – pelkkää hymykuoppaa ja rentoa viehätysvoimaa.

Heti kun pääsemme sisään, L'Wren törmää tuttuun pariskuntaan ja minä livahdan matkoihini, ujuttaudun gallerian halki valppaana, jotta huomaan heti jos Jasper

ilmestyy paikalle. Katselen ympärilleni. Luultavasti hänet huomaa helposti, sillä hän aiheuttaa takuulla kuhinaa tässä ihailijaparvessa.

Mutta häntä ei näy missään, joten päätän kiertää gallerian hitaasti ja katsella teokset läpi. Ne imaisevat minut heti tunnelmaansa. Jasperin valokuvat ovat niin vaikuttavia, että niitä on pakko jäädä tuijottamaan. Nainen seisoo yksin ilmeisesti erämaassa, jonka hiekan sadekuuro on juuri kastellut, nuoren pojan kapeat kasvot hahmottuvat rapistuvan talon ikkunasta. Teokset vaihtelevat enemmän kuin edellisen kerran näkemässäni näyttelyssä, ja erityisesti sen huomaa maisemien ja muotokuvien kokoelmassa.

En näe Jasperia missään, joten lähetän hänelle viestin.

Katselen juuri nyt näyttelyäsi. Kerta kaikkiaan upeaa.

En odota vastausta – ehkä hänet on tempaistu juhlimaan, jotta hän sitten voi saapua paikalle muodikkaasti myöhässä – mutta pidän puhelimen varmuuden vuoksi esillä. Baaritiskin luona on tihein väkijoukko, mutta pujottelen läpi, sillä tuntuu jotenkin lohduttavalta kadota ihmisten keskelle. Antaudun virran vietäväksi, ja me kuljemme kuin kalparvi teokselta toiselle – kunnes ikkunan luona näen mustavalkoisen kuvan joka lyö minut ällikällä. Siinä olen minä itse, vain paljon nuorempana. Istun pöydän ääressä Jasperin keittiössä, kasvot pois päin kamerasta. Olen alasti, lukuun ottamatta valkoisia sukkia, ja vierelläni on koira joka on loikkanut ilmaan tavoittaakseen jotain, mitä pitelen kädessä.

Lattia notkahtaa allani, mutta jalat ovat tarttuneet siihen kiinni. Sydän pamppailee. Huone pyörii niin, että minun on puristettava silmät kiinni. Kiskon itseni takaisin tänne, tähän galleriaan, ihmisjoukkoon, kauas tuosta keittiöstä. Ja kuin merkin saaneena Jasper vastaa viestiini.

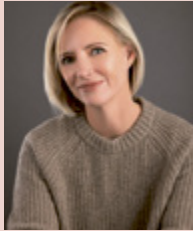
»Romaani kuvaa elävästi rakkauden, intohimon
ja oman paikan etsintää nelikymppisenä.»

BOOK CLUB

Diana Wood on eronnut aviomiehestään ja lapsensa isästä Oliverista, ja hänen ennen niin tasainen elämänsä on tuuliajolla. Siinä missä Diana viettää yksinäisiä iltoja kotihiirenä dallasilailslukaalissaan, Oliver nauttii sinkku-elämästä ja ravaa jatkuvasti treffeillä. Kun Dianalle tarjoutuu yllättäen tilaisuus lähteä Pariisiin, hän törmää siellä Jasperiin – seksikkäseen mutta turhauttavan saavuttamattomaan taiteilija-eksäänsä. Syyttääkö maailman romanttisim kaupunki aistinautintoineen Dianan uuteen, villiin hehkuun?

© Sydney Sheehan

© Chris Zebo

Kustantaja **JEN BESSER** ja elokuvaohjaaja **SHANA FESTE** ovat parhaita ystäviä, jotka loivat Demi Mooren tähdittämän Dirty Diana -podcastin. Naisten seksuaalisuutta aidosti, hauskesti ja tuoreesti kuvaava podcast saavutti USA:ssa huiman suosion. *Rakastunut Diana* jatkaa *Dirty Dianan* aloittamaa trilogiaa, jota on kiiteltty raikkaan rehellisestä otteesta ja aikuisille naisille suunnatusta suorasukaisesta erotiikasta.

9 789510 470855

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47085-5